

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

(02/06/2019)

Αγαπητοί Χριστιανοί,

Παρακολουθήσαμε σήμερα τον Χριστό να θεραπεύει τον εκ γενετής τυφλό με μία κίνηση, που θυμίζει ουσιαστικά την δημιουργία του ανθρώπου από τον Θεό. Ο Θεός είναι ο δημιουργός του ανθρώπου, είναι Έκείνος που δεν μπορεί απλά μόνο να θεραπεύσει την ασθένεια του ανθρώπινου σώματος αλλά είναι Έκείνος που δημιούργησε και μπορεί να ξαναδημιουργήσει τό πλάσμα Του.

Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» Του. Χάρη στην προσωπική και άμεση αυτή πράξη του Θεού ο άνθρωπος κατέχει μέσα του έμφυτη την ιδέα του Δημιουργού. Ο Θεός είναι «Θεός της δόξης». Η δόξα αυτή εκλάμπει προαιώνια από την φύση Του, συνοδεύει τό Όνομά Του και περιβάλλει τά έργα Του. Είναι ή δημιουργική ενέργεια και ή αποκάλυψη Του. Αν ο Θεός δεν είχε θελήσει «πρό καταβολής κόσμου» να δημιουργήσει τον άνθρωπο και να τον καταστήσει μέτοχο και κοινωνό της τελειότητας και της ζωής Του, θά παρέμενε για τά κτιστά όντα άγνωστο και άκατανόητο μυστήριο. Δεν έπινοήσαμε εμείς Αυτόν, άλλ' Έκείνος «εις τό είναι ήμᾶς παρήγαγεν».

Στήν Παλαιά Διαθήκη διαβάζουμε ότι «έπλασεν ο Θεός τον άνθρωπον, χοῦν από της γῆς, και ένεφύσησεν εις τό πρόσωπον αυτού πνοήν ζωής και έγένετο ο άνθρωπος εις ψυχὴν ζῶσαν». Αυτή ή δημιουργική πράξη έπαναλήφθηκε και στον εκ γενετής τυφλό. «Έπτυσσε χαμαί και έποίησε πηλόν εκ του πτύσματος και επέχρισε τον πηλόν επί τούς οφθαλμούς του τυφλου». Ο Χριστός ως ένα από τά τρία Πρόσωπα της Αγίας Τριάδος είναι Θεός και δημιουργός των ανθρώπων, και ο τρόπος με τον οποίο ενήργησε φανερώνει τό τρόπο της δημιουργίας του ανθρώπου από τον Τριαδικό Θεό. Στόν Ευαγγελιστή Ιωάννη διαβάζουμε «πάντα δι' αυτού έγένετο, και χωρίς αυτού έγένετο ουδέ έν ο γεγονός. Εν αυτώ ζωή ήν, και ή ζωή ήν τό φῶς των ανθρώπων». Και ο ιερός Θεοφύλακτος παρατηρεί ότι ο Χριστός δεν έπλασε μόνο τά μάτια ή δεν τά άνοιξε αλλά «και τό όρᾶν έχάρισατο». Δεν ήταν ουτε ο πηλός, ουτε τό νερό της πηγῆς που έκανε τον τυφλό να βλέπει αλλά «ή εκ του στόματος έξελθοῦσα δύναμις, αυτή και διέπλασε και ανέωξε τούς οφθαλμούς αυτού». Ο Θεός λοιπόν δημιουργεί τον άνθρωπο και τον θέτει σε προσωπική τελείωσης, άφου με την έλευθερία του ο άνθρωπος καλείται να φτάσει από τό κατ' εικόνα στο καθ' ομοίωσιν.

Ο άνθρωπος με την διάπραξη της άμαρτίας σε κάθε επίπεδο, ζει την απομάκρυνση από τον Θεό και αποκτᾶ γνώση της κολάσεως. Η άμαρτία γίνεται

νόμος στήν ὕπαρξή του καί εἶναι ἀνάγκη γιά νά μὴν ἀπωλεσθεῖ νά ξαναδημιουργηθεῖ καί νά ξαναγεννηθεῖ μέσα στήν Ἐκκλησία. Τί χαρακτηρίζει τήν ἐποχή μας; «*Ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός*», γράφει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, καί «*ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου*» (Α' Ἰω. β' 16). Καλύπτει ἐπίσης τό πνεῦμα τοῦ φόβου καί τῆς γενικῆς ἀπόγνωσης. Στίς συνθηκῆς τοῦ σύγχρονου κόσμου, θά πει ὁ μακαριστός γέροντας Σωφρόνιος Σαχάρωφ, ἡ ἐμπειρία τῆς κόλασης εἶναι πραγματική κατάσταση, κοινή σέ πολλούς ἀνθρώπους, πού ἔρχονται συχνά ἀντιμέτωποι μέ τά τυραννικά οικονομικά ἀδιέξοδα καί τή σύγχυση τοῦ νοῦ. Συνέχεται ὁ ἄνθρωπος ἀπό αὐτήν τήν ζοφερή κατάσταση πού τόν περιβάλλει καί εὐκολα ἀποπηδᾷ ἀπό αὐτήν, γιά νά βρεῖ ἀναψυχή, σέ ὑποκατάστατα πού τοῦ προτείνουν τά πάθη τοῦ ἀποξενωμένου ἀπό τόν Θεό κόσμου. Αὐτή ἡ τάση πού παρατηρεῖται στίς μέρες μας ὁδηγεῖ σέ ὀλοένα ἀξανάνομενη ἀλλοτρίωση καί διάχυση.

Ἡ ἀναδημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ἀπό αὐτή τήν ἐξουθενωτική κατάσταση πού τόν ὀδήγησε ἡ ἁμαρτία, γίνεται μέ τήν τήρηση τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν καί διά τῆς προσευχῆς τῆς μετανοίας.

Ἡ προσευχή εἶναι τό κατ' ἐξοχήν ἔργο τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, στό ὁποῖο ἀναφαίνεται ἡ ἀλήθεια τῆς «*κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν*» Θεοῦ δημιουργίας του. Στήν προσευχή πραγματοποιεῖται ἡ ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό τόσο στενά ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά ἀντικατοπτρίζει στήν ἐν σώματι ζωή του, τή θεία τελειότητα καί νά τήν ἀντανεκλᾷ μιμούμενος τήν ζωή Του. Προσευχή σημαίνει στροφή τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Θεό, ἀνάταση τοῦ κτιστοῦ γιά νά δεχθεῖ τήν δωρεά τοῦ Ἀκτίστου. Ὁ προσευχόμενος ἄνθρωπος γίνεται ναός τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός στρέφει πάνω του διηλεκῶς τούς ὀφθαλμούς Του καί τήν καρδιά Του καί τόν σφραγίζει μέ τό ὄνομά Του. Ἡ ἀμοιβαία αὐτή στροφή τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Θεό καί τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο, δημιουργεῖ προσωπική σχέση καί κοινωνία μεταξύ τους. Ἡ σχέση αὐτή εἶναι βαθιά καί ζωοποιός γιά τόν ἄνθρωπο.

Ἡ προσευχή γίνεται ἀτελεύτητη δημιουργία γιατί μέ αὐτήν δίνεται στόν ἄνθρωπο τό προνόμιο νά γίνει συνεργός Θεοῦ γιά τήν ὀλοκλήρωσή του ὡς προσώπου. Διά μέσου τῆς προσευχῆς ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ εἰσδύει στόν ἄνθρωπο καί τοῦ παρέχει τήν δύναμη νά ἀγωνιστεῖ γιά τήν ἐκπλήρωση τοῦ προορισμοῦ του. Ὅσο ἐκτενέστερη εἶναι ἡ παραμονή του στήν προσευχή, τόσο μεγαλύτερη εἶναι καί ἡ ἀπόστασή του σέ ὅ,τιδήποτε φθείρει ἢ παρεμποδίζει τό ρεῦμα τῆς ἐνεργείας της.

Τό ἔργο τοῦ ἀγῶνα αὐτοῦ, ἀγαπητοί ἀδελφοί, εἶναι γεμᾶτο σοφία καί ἔμπνευση, κάλλος καί μεγαλεῖο, εἶναι ὑψηλό καί δημιουργικό. Σ' αὐτό τό ἔργο μᾶς καλεῖ ὁ Θεός, νά δημιουργήσουμε ὄχι μόνο ὀφθαλμούς ἀλλά καί καρδιά πού εἶναι ὁ «τόπος» ὅπου καλλιεργεῖται ἡ κοινωνία τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπο, ἀποκαλύπτεται, ἐνεργεῖ καί προσεύχεται τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.